

STØTTEBREV

Lars Bang Larsen

Jeg har siden 1996 gentagne gange arbejdet med NIFCA på free-lance basis, som projektmedarbejder. Dette først igennem kunstidsskriftet SIKSI, dernæst gennem bogprojektet Sture Johannesson (2002) og kunstudstillingerne Fundamentalisms of the New Order (Charlottenborg, København 2002) og Populism (CAC Vilnius, Oslo museum for samtidskunst, Stedelijk Amsterdam og Frankfurter Kunstverein 2005).

NIFCA har en unik plads i nordisk kunstliv. Det er den eneste institution i regionen som har mulighed for at støtte og gennemføre kunstnerisk produktion udenfor de traditionelle museale parametre. Det vil sige at NIFCA udnytter sin faglige fleksibilitet og frihed til at se ud over, hvad kunstmarkedet eller institutionelle behov dikterer, og i stedet medvirker til at udvikle nye ideer og formater til produktionen, diskussionen og distributionen af samtidskunst.

NIFCA er således i bemærkelsesværdig grad en opsøgende institution, der som noget sjældent i nordisk kunstliv formår at være i kontinuerlig dialog med den unge kunstscene, bl.a. i kraft af sit netværk af kunstner-residencies i og udenfor Norden. På denne måde er NIFCA med til at sikre at vækstlaget i nordisk kunst kan holde et højt kunstnerisk niveau og skabe vedkommende og eksperimenterende udsagn om vores samtid og samfund. Dette er en opgave som NIFCA på mange måder er alene om at opfylde i regionen.

Det er udelukkende den omstændighed, at NIFCA er en selvstændig institution hvis virke er båret af kunstfaglig viden, som tillader NIFCA at indtage denne unikke plads i den kunstneriske vidensproduktion imellem kunstmuseerne / kunsthallerne og det akademiske miljø. Det er af største betydning for NIFCAs effektivitet og relevans som kunstinstitution, at dets råderum varetages af kvalificerede og engagerede professionelle på kunstfeltet. Det er kun professionelle på feltet som kan kvalificere kunstnerisk produktion og udveksling. At fratage NIFCA sin kunstfaglige ekspertise og institutionelle frihed vil uden tvivl resultere i en ineffektiv og uinformeret form for kunstformidling, og en misrepræsentation af det nordiske kunstliv både i og udenfor regionen. En sådan disposition vil med andre ord løbe den klare risiko at være et spild af offentlige midler.

Med venlig hilsen,

Lars Bang Larsen
Curator og kunstkritiker